

Trebamo li zaista željeti probuđenje? - Jim Elliff

Iako mnogi ne vide dvojbu današnjice, činjenica je da je zdrava i živa osnovna istina odbačena iz postavki moderne evangelizacije. Postalo je zastrašujuće do koje je mjere evangelizacija lišena istine. Na njenom mjestu udomaćili su se doživljaj i misticizam ili pragmatizam crkvenog rasta ili pak nezdrava preokupacija psihologijom. Nužne doktrine Božje svetosti i Njegove pravedne srdžbe, opravdanje po vjeri, transformirajuća priroda obnove, Božja vlast nad svim stvorenjima i u samom spasenju, priroda i veličina milosti u opravdanju i posvećenju - doktrine na kojima su rasla prijašnja probuđenja - počele su se smatrati nevažnima i korisnima samo za isušene stare teologe zakopane u kule od bjelokosti i nepovezane s budućnošću crkve.

Mnogi ne znaju da je Jonathan Edwards propovijedao seriju propovijedi o opravdanju po vjeri kada je došlo probuđenje u Novu Englesku, da su većina škotskih probuđenja bila ispunjena serijom propovijedi o obnovi, da je teološka Poslanica Rimljanima imala povijest kao oruđe u velikim probuđenjima. Zdrava doktrina bila je srž probuđenja. Na žalost, većini evanđeoskih kršćana nije važno što vjeruju već su im važni osjećaji i uživanje u brojnim zamjenama biblijskog kršćanstva.

Ima li smisla na takvom temelju probuditi samo doživljaje vjernika? Probuditi samo crkveno iskustvo koje ima sentimentalnu i nedovoljnu teološku podlogu znači povećati problem, dati vjerodostojnost zabludi te proširiti ono što nas je zapravo i uvuklo u nevolju. Zbog ove dvojbe dopustite mi izjavu koja se lako može krivo protumačiti: probuđenje, kako ga uobičajeno razumijemo, bilo bi potraćeno na današnje crkve manjkavih doktrina. Ovo se može činiti čudnim komentarom s obzirom da sam se i ja, kao i mnogi od vas, nadao probuđenju i propovijedao o njemu. No, moje uvjerenje se tiče uobičajenog, jednostranog razumijevanja probuđenja koje preteže u većini krugova.

Kao što je A. W. Tozer rekao: "Probuđenje ove vrste kršćanstva koje imamo u Americi posljednjih pedeset godina bilo bi najveća tragedija ovog stoljeća, tragedija zbog koje bi crkvi trebalo sto godina da je prebrodi."

Zatirati ili oživjeti vjerničko iskustvo je korisno kod mrtve ortodoksije - beživotnog ispravnog vjerovanja. No danas uglavnom nemamo mrtvu ortodoksiju, već imamo živu heterodoksiju. Hetero znači drugi ili različit. Heterodoksija je različito ili čak heretičko vjerovanje. Kada govorimo o otkrivanju ispravnih doktrina i njihovoj energičnoj primjeni na cjelokupan život, mislimo na reformaciju. Ne bismo trebali željeti probuđenje iskustva bez istinske reformacije. Stoga izraz probuđenje nije adekvatan našem vremenu osim ako mu ne dodamo oznaku reformacijsko i vođeno Riječju. Nije krivo željeti probuđenje ukoliko se pod tim podrazumijeva buđenje ispravnog vjerovanja zajedno s oživljavanjem našeg doživljaja s Bogom koje proizlazi (nije odvojeno od) iz zdrave doktrine. To znači da vjerujem kako do većine dugotrajnih promjena neće doći samo imanjem toplih ili čak snažnih, dramatičnih iskustava s Bogom. Ono što je potrebno nekima od većih organizacija i crkava je da se njihovo viđenje Evanđelja uskladi s Biblijom.

Od mnogobrojnih izbora izdvajam pitanje prirode evanđelja, jer je 'evanđelje' koje se propovijeda rezultiralo tako velikim otpadom (ponekad i višim od 90%), tako da je propust u doktrinalnom promišljanju o prirodi evanđelja jedna od najvećih anomalija današnjice. Na žalost ako okupite vođe mnogih religioznih organizacija, oni će se opredijeliti da ne raspravljaju o svojim vjerovanjima. Njihov cilj, u terminima probuđenja, je vidjeti više iskustva ili ekspanzivni rast. Ne mislim da je itko zlonamjeran u ovom propustu, ali još nije prodrla važnost reformacije. Manjak znanja objašnjava zašto teolozi gotovo nikad ne

pozivaju na svoje sastanke vođe paracrkvenih organizacija, a ovi, koji planiraju i pišu o budućnosti evangelizacije, teologe da im govore o poruci koju šire. Postoje iznimke koje se mogu navesti ali uglavnom propuštamo pomagati jedni drugima idući samo svojim putovima.

Radi pojašnjenja, ne želim reći da iskustvo s Bogom nije korisno ili poželjno. Zapamtite da sam rekao da mrtva ortodoksija treba iskustvo s Bogom. Ako je to vaš opis, tada znate što trebate. Ne sumnjam u veliku vrijednost obnovljenog iskustva. Ono što govorim je, da je iskustvo sluga ili pomoćnik istine i da prva stvar treba biti prva. Ako bacite prijašnju istinu kako biste dobili iskustvo, tada ćete u najboljem slučaju imati nešto vrlo ograničeno i trenutno, što će na kraju dovesti do još veće heteroprakse (krivog življenja). Heterodoksija uvijek vodi do heteroprakse. Bog nas je već podučio kako nastaje promjena ponašanja. Posljedica je istine, ne samo doživljaja. *“Posveti ih istinom, tvoja riječ je istina.”* (Ivan 17:17)

Možda će vam pomoći primjer kratkotrajnog perioda javnog ispovijedanja koje je pogodilo mnoge škole i crkve tijekom 1995 (preko 50 univerziteta). Taj period karakteriziraju nizovi ljudi koji su javno ispovijedali grijeh. Na žalost, uslijed svega toga, postojala je očigledna želja, u više slučajeva nego što bismo željeli priznati, da se ukloni propovijedanje ili naučavanje riječi u korist neprestanih doživljaja. Vjerujem da je Bog izazvao osvjedočenje koje smo vidjeli i vjerujem da je moguće da grupa iskusi ispovijed unutar biblijskih granica (žalost što često nisu bile primijenjene), ali glavna odlika nedavnog djelovanja je bila potpuna odsutnost usredotočenog propovijedanja. Čini se da su svjedočanstva ljudi o tom periodu javnog ispovijedanja sadržavala određeno uzbuđenje o činjenici da uopće nije bilo propovijedanja. Bilo je kao da je propovijedanje nepotrebno i da bi objašnjavanje istine smetalo radu Duha. Usporedite to s ranom crkvom u Novom zavjetu tijekom početnog probuđenja. Ti

ljudi bi ostali uz Pavlovo učenje i cijelu noć ako je bilo moguće. Ponavljam da sam potpuno sretan vjerovati da je Bog bio uključen u većinu toga što se događalo tijekom 1995, i svi možemo biti zahvalni za to, ali je moguće ne izvršiti Božju volju našim postupanjem s tim velikim blagoslovom osvjedočenja i božanske prisutnosti. Nećete naći takvo minimiziranje propovijedanja u Velikom probuđenju ili ranijim probuđenjima prije sredine devetnaestog stoljeća. Čak i kad bi mogli pokazati Božje djelo s umanjenim naglaskom na propovijedanje Riječi, naša današnja dvojba bi još uvijek iskazivala potrebu za reformirajućim Božjim djelom. To nije veliki doživljaj koji traje nekoliko dana ili tjedana i koji će popraviti našu situaciju, već potpuna orijentacija na istinu i povratak promišljanju i doktrini.

Probuđenje vođeno doživljajima je više nalik kratkotrajnoj poplavi nego moćnoj rijeci. Uzvišeni doživljaji zasigurno ostavljaju trag, od kojih neki mogu biti dobri kad se susreću s ortodoksijom, ali reformacijsko probuđenje je poput plodonosne rijeke koja ima trajne pozitivne efekte. Kada se događa reformacija, osvjedočenje nije samo u vezi našeg grešnog ponašanja, već također u vezi krive doktrine (ili jednostavno apatije spram težnje za istinom). Kao što mi je rekao profesor Baptističkog teološkog seminara i pisac, Dr Don Whitney: “Moramo se pokajati za svoje doktrine, kao i za svoje živote.”

Adapted 2006 from “Reformation or Revival?”
by Jim Elliff
Copyright ©1997 Jim Elliff